

učinila násilí jiné z osob, proti nimž směřovalo společné trestné jednání, totiž házela kamením po Františku Č-ovi. Nezáleží ani na tom, že není zjištěno, kdy Alois B. přišel na místo činu; stačí, že v době trestného jednání na místě tom byl a tloukl B-e, hodil kamenem po Š-ovi a žďuchl K-u do prsou. Nezáleží posléze na tom, že někteří, snad dokonce všichni obžalovaní nedali ani slovem na jevo úmysl, jímž byli podle rozsudečného zjištění vedeni. Stačí, že svým násilným jednáním vědomě spolupůsobili při nátlaku, jehož směr byl dotčeným osobám naznačen projevy jiných spolupachatelů neb i jen situací samotnou. Veškeré tím vyvrácené námitky stížnosti jsou výronem toho, že nedbá — vedle formálně bezvadného výroku o obsahu zlého úmyslu — skutkových zjištění, opodstatňujících právní závěr o spolupachatelství všech obžalovaných. Není tudíž ve vývodech, o nichž se zmíněno, provedena zmatečná stížnost po zákonu a sluší ji v části té pokládati za vůbec neprovedenou.

Nelze ani přisvědčiti námitce stížnosti, že v souzeném skutku nejde o zločin vydírání podle Šu 98 písm. a) tr. zák., nýbrž jen o přestupek (přečin) útisku podle zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n. Vydírání a útisk liší se různou intenzitou nátlaku. U psychického násilí jest hranice ta samým zákonem vymezena stanovením způsoblosti pohrůžky, vzbuditi důvodnou obavu, jako složky skutkové podstaty vydírání. Podle obdoby tohoto znaku dlužno vymeziti hranici tu i při fyzickém násilí, u něhož zákon takového poukazu neobsahuje. Zlým nakládáním, pokud se týče způsobením újmy na těle po rozumu Šu 1 zákona o útisku bude, jak zrušovací soud již vyslovil v rozhodnutí čís. 2237 sb. n. s., jen takové působení na tělo jiné osoby, jež nemá jinakého (dalšího) duševního účinku, než přechodnou nevolnost, chvilkový pocit nepříjemnosti. Jakmile nastaly nebo podle povšechné povahy jednání pachatelova mohly nastati účinky vážnější, zejména poruchy těla nebo duševního klidu časově nebo stupňovitě rozsáhlejší, dlužno fyzické násilí pokládati za prostředek téže intensity, jakým jest vyhrůžka způsobila vzbuditi důvodnou obavu, a podřaditi je pod pojem »skutečného násilí« ve smyslu Šu 98 a) tr. zák. V této trestní věci jest zjištěno, že jednáním některých obžalovaných, za jehož výsledek jsou zodpovědnými též ostatní jeho spolupachatelé, vzešly B-ovi ztráta vědomí a krvácení z nosu, C-ovi lehké ublížení na těle. Při nejmenším některé z těchto účinků převyšují daleko pouhý pocit nevolnosti a nepříjemnosti nepatrného trvání; k nebezpečí vzejítí účinků ještě mnohem vážnějších poukazovaly jiné činy některých obžalovaných rozsudkem zjištěné, obzvláště rozhánění se Františka K-y dýkou, házení kamenů B-em, B-ovou, M-ovou, J-em a jinými spolupachateli, kopání do C-ě osobami v rozsudku tom jmenovanými. Pro značnou vážnost účinků z jednání obžalovaných vzešlých a hrozících vymyká se zjištěný děj z rámce pouhého útisku a naplňuje jako vykonání skutečného násilí i v tomto směru skutkovou podstatu zločinu vydírání.

Čís. 2723.

Ani výrok o trestu ani výrok o ztrátě práva volebního nelze napadati z formálních důvodů zmatečnosti, lze-li těmito zmatky napadati vý-

rok o vině, nýbrž vzhledem k předpisu § 283 tr. ř. jen za předpokladu a k dolíčení zmatku čís. 11 § 281 tr. ř.

Obvodní inspektor i policejní agent jsou členy sboru stráže bezpečnosti a jako takoví požívají (konajíce službu) ochrany § 68 tr. zák.

Opětovné ztěžování služby policejním orgánům za demonstrací děje se z pohnutky nízké a nečestné.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1927, Zm I 459/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 24. června 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 81 tr. zák., a zamítl v poradě neveřejné odvolání obžalovaného z výroku, jímž byla vyslovena ztráta práva volebního, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje číselně důvody zmatečnosti podle §u 281 čís. 5, 9 a) a 10 tr. ř., nedolčuje však po zákonu zmatek čís. 10 vůbec a zmatek čís. 9 a) s výjimkou jedné námitky a jest v ostatních směrech bezdůvodná. Větu rozhodovacích důvodů — tvořící část úvah o ztrátě volebního práva, — že obžalovaný spáchal čin z hrubé zlomyslnosti za vážných okolností proti veřejnému pokoji a řádu, napadá stížnost výtkou, že rozsudek neuvádí, na základě čeho dospěl k tomuto přesvědčení. Výtkou tou neuplatňuje stížnost, jak uvádí, neúplnost, nýbrž nedostatek důvodů. Stížnost však přehlíží, že proti výroku o trestu a důsledkem toho i proti výroku o ztrátě práva volebního (§ 283 tr. ř.) nelze uplatňovati formální zmatky všude tam, kde lze těmito zmatky napadati výrok o vině, nýbrž hledíc k předpisu §u 283 tr. ř. jen za předpokladu a k dolíčení zmatku čís. 11 §u 281 tr. ř. (viz rozhodnutí čís. 1980 sb. n. s.). Tento zmatek však nebyl uplatňován. Námitku, že nebylo zjištěno, zda byli svědci P-a a P-ek vůbec úředními osobami a zda požívá v republice ochrany §u 68 tr. zák. i policejní agent, lze vyvrátiti poukazem na to, že rozsudek označuje P-u za policejního (přesněji obvodního) inspektora a P-ka za policejního agenta, na vládní nařízení ze dne 5. října 1922, čís. 295 sb. z. a n., podle něhož jsou obvodní inspektoři a policejní agenti gážisty (§ 10 A, B), tedy členy (§ 6) sboru stráže bezpečnosti, a na zákon ze dne 13. července 1922, čís. 230 sb. z. a n., podle jehož §u 4 mají členové stráže bezpečnosti, konajíce službu, zákonem stanovené právo stráže civilní a vojenské a požívají právní ochrany těchto stráží, jež výslovně jsou jmenovány v §u 68 tr. zák.

Odvolání obžalovaného z výroku o ztrátě práva volebního jest neodůvodněno. Obžalovaný beze všeho vnějšího podnětu, jenž by jeho jednání ospravedlňoval, zprotivil se násilím proti orgánům službu konajícím, by zmařil zatčení a předvedení jemu neznámé ženy, jež rovněž demonstrovala. Okolnost, že neuposlechl, nýbrž opětovně ztěžoval výkonným orgánům bezpečnostní služby jich úkol, by zjednali pořádek

za okolností zvláště nebezpečných, za demonstrací, kde jeho jednání mohlo ohrozit život, bezpečnost těla nejen strážce, nýbrž i demonstrantů, což jako starší člověk mohl předvídati, svědčí o jeho hrubé zlomyslnosti a jeho neúctě k veřejnému pořádku a řádu, o velké bezohlednosti nejen k orgánům bezpečnosti, nýbrž i k spoluobčanům a důsledkem toho o nízkém mravním základu obžalovaného. Lze proto za to mít, že pohnutky takového jednání byly nízké a nečestné a bylo proto odvolání obžalovaného v tom směru zamítnouti.

Čís. 2724.

Zločin podle § 81 tr. zák. jest spáchán i dokonán již tím, že byl předsevzat některý z činů tamtéž naznačených, v úmyslu, by byl zmařen výkon vrchnostenského rozkazu, úřadu nebo služby, bez rozdílu, zda bylo tohoto cíle skutečně dosaženo čili nic.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1927, Zm I 520/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 1. července 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 81 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Důvod zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. neuplatňuje zmateční stížnost způsobem, vyhovujícím předpisu §u 288 čís. 3 tr. ř., pokud, dovolávajíc se výslovně svých vývodů, jimiž provádí obdobné výtky podle čís. 5 §u 281 tr. ř., tvrdí znovu jednak, že nebylo prokázáno, že hodil kamenem po strážnících obžalovaný, jednak, že nebyl v řízení zjištěn ani výkon služby oněch strážníků, ani úmysl obžalovaného, zmařiti tento jejich služební výkon. Podrobné vývody zmateční stížnosti jsou z největší části jen nepřipustným (§§ 258 a 288 čís. 3 tr. ř.) brojením proti rozsudkovému zjištění, v rozhodovacích důvodech řádně odůvodněnému, že oběma kameny hodil po strážnících právě obžalovaný a to v úmyslu zmařiti jejich služební výkon. Na tom, že, jak zmateční stížnost dále namítá, hození kamene nemělo následků a že stráž a demonstranti stáli skoro po celou hodinu klidně proti sobě, po stránce právní nesejde, neboť zločin podle §u 81 tr. zák. je spáchán i dokonán již tím, že byl předsevzat některý z činů tamtéž naznačených, ovšem v úmyslu, by byl zmařen výkon vrchnostenského rozkazu, úřadu nebo služby, bez rozdílu, zda bylo tohoto cíle skutečně dosaženo čili nic. Určité v zákoně vypočtené následky zločinu, poškození nebo poranění někoho, mají pouze v zápětí, že se pachatel ukládá trest podle vyšší sazby §u 82 tr. zák. Následků tohoto rázu rozsudek nezjišťuje, nezjišťuje však ani, že stráž a demonstranti stáli skoro po celou hodinu klidně proti sobě, jak se tvrdí ve zmateční stížnosti. Ostatně by ani tento zjev nebyl na újmu správnosti rozsudkového výroku, že se obžalovaný zprotivil strážníkům v době, kdy konali svou službu, totiž ulice vyklizeli a brá-